

ste izkazali svojo ljubezen, da ste ga ogrevali s svojimi prsmi in slavili s svojim spevom. Razpošiljam vas po vsem svetu, tudi v najmrzlejše kraje! Noben mraz vam ne bo škodoval, nobeno vreme vas ne bo uničilo. Tudi v najostrejši zimi se bo glasil vaš spev!« — — —

*

Ta pevec z betlehemskih planjav je — povodni kos, ki biva in gnezdi ob žuborečih vodah. Krasen ptič je to vitkega života. Po glavi in hrbtu se temnomodro, kovinasto blesti, spodaj je rjav, a na prsih ima snežnobelo liso. Vedno je živahen, urno poskakuje od kamena do kamena, od skaline do skaline. Pri vsakem skoku ti pocincuje, kakor bi ti delal ljubke poklone.

Zdaj in zdaj pa se ti zapraši v najhujšem mrazu v studeno vodo, takoj nato pa vzleti na pečino in zadovoljen otresa biserne kaplje s perja in zopet se šegavo priklanja, češ: »Pa še ti to poizkusi!«

Ob jasnih zimskih dneh, ko nam okolo obrazov brije ostri mraz, ko ne čuješ nikjer ptičjega petja, pa se ti on oglašja iz svojega zatišja ob bistrem potoku. Milo doni njegova pesem ter se topi v gostolečih rahlih zvokih.

O božičnih praznikih nas njegovo petje živo spominja na angelski spev nad betlehemskim hlevčkom: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!«

Zvečer.

*Tiho, prav tiho je reklo
solncece: »Lahko noč!«
Vi ste bili v hiši,
a Bojan naš dobro sliši
in slišal je: Lahko noč!*

*Zemlja naša je slekla
svoj zlati, bogati plašč.
Saj veste, večerno delo
za majko se je začelo,
zato je slekla svoj plašč.*

*Prvo je dečico z loke
in s polja nagnala domov:
»Mamica čaka otroke
in vzela bo šibo v roke,
če kmalu ne bo vas domov!«*

*Nato je svojo mladino
zazibala v sladki sen:
ptičke je v gnezda poskrila,
a cvetke je v rosi umila,
nato jih zazibala v sen.*

*A sama je budna še v noči,
le redkokdaj vam zaspi. —
Ej, deca ne misli, ne sluti,
kaj majka skrbi in kaj čuti,
ko mnoge noči prebedi...*

Anica.

